

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Central) A. Braga

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Muruianu, V. Efros, N. Budăi

Î N C H E I E R E

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „JLC”,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria” împotriva Societății pe Acțiuni „JLC” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, a cheltuielilor de judecată și rezilierea contractului nr.116 C/15 din 17 martie 2015.

împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „JLC” și menținută hotărârea din 01 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 29 decembrie 2016, Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria” s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată, fiind concretizată ulterior împotriva Societății pe Acțiuni „JLC” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, cheltuielilor de judecată și rezilierea contractului nr.116 C/15 din 17 martie 2015.

În motivarea cererii de chemare în judecată a reiterat că la 17 martie 2015 între Societatea pe Acțiuni „JLC” și Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria” a fost încheiat contractul nr.116 C/15 privind vânzarea laptelui.

Conform prevederilor contractuale Societatea pe Acțiuni „JLC” urma să efectueze plata pentru livrarea laptelui în termen de 30 de zile calendaristice din momentul recepționării mărfii.

Reclamantul a indicat că în perioada 31 martie 2015-26 iunie 2015 a livrat lapte în sumă de 1 247 366, 26 lei, faptul dat fiind confirmat prin facturile fiscale, iar pârâtul a achitat suma de 1 234 117,15 lei, astfel rămânând o restanță de 13 249,54 lei.

La 22 decembrie 2016, a expediat pârâtului o somație cu solicitarea a achita datoria restantă, însă un răspuns nu a primit.

În drept acțiunea a fost întemeiată în baza art. 512, 513, 572, 619, 748 din Codul civil.

Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria” solicită încasarea a sumei de 13 249,54

lei cu titlu de datorie, 2195,60 lei cu titlu de dobândă de întârziere, 463 lei cu titlu de cheltui de judecată, rezilierea contractului nr.116 C/15 din 17 martie 2015 încheiat între Societatea pe Acțiuni „JLC” și Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria”.

Prin hotărârea din 01 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central s-a încasat de la Societatea pe Acțiuni „JLC” în beneficiul Întreprinderii Individuale „Crîlev Maria” suma de 13 249,54 lei cu titlu de datorie, 2195,60 lei cu titlu de dobândă de întârziere, 463 lei cu titlu de cheltui de judecată.

În rest pretenția privind rezilierea contractului nr.116 C/15 din 17 martie 2015 încheiat între Societatea pe Acțiuni „JLC” și Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria”, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că potrivit actului de verificare și a facturilor fiscale, rezultă că în perioada 01 iulie 2015-06 iulie 2017 Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria” a livrat Societății pe Acțiuni „JLC” lapte în cantitate de 12257 litri. Pentru această cantitate de lapte, urma a fi achitată suma de 52 705,10 lei, însă ultima a achitat doar suma de 39 455 lei, iar suma de 13 249 lei a rămas neachitată.

Cu referire la pretenția privind rezilierea contractului nr.116 C/15 din 17 martie 2015, instanța a reținut că contractul încheiat între părți este un contract cu executare succesivă și poate fi reziliat de oricare dintre părți. Totodată, părțile au recunoscut că relațiile contractuale nu mai continuă, iar contractul de vânzare-cumpărare a fost întrerup din septembrie 2015.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 29 noiembrie 2017, Societatea pe Acțiuni „JLC” a declarat apel împotriva hotărârii din 01 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, solicitând casarea hotărârii menționate și respingerea cererii de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria”.

Prin decizia din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „JLC” și s-a menținut hotărârea din 01 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

La 15 mai 2018, Societatea pe Acțiuni „JLC” a declarat recurs împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 01 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria”.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit. a), b) c) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată. La examinarea cauzei în fond instanța nu a luat în considerație că au fost prezentate probe în vederea în vederea susținerii poziției, care au fost combătute și relevante aplicării la emiterea soluției.

Din lista facturilor prezentate de către reclamant, există factura fiscal nr. JB3246311 din 06 iulie 2015 care nu a fost acceptată și semnată de către Societatea pe Acțiuni „JLC”. Produsul livrat prin factura menționată demonstrează că cantitatea de lapte în suma indicată nu a fost recepționată.

Societatea pe Acțiuni „JLC” a prezentat argumente și probe care demonstrează lipsa datoriilor față de Întreprinderea Individuală „Crîlev Maria”. Instanța incorect a dat o

apreciere prevederilor pct.3.3 din contractul de livrare a laptelui încheiat între părți. În cazul livrării laptelui la 01 iulie 2015 substanțele inhibatoare nu au fost depistate, a deviat aciditatea fapt ce a determinat prelucrarea termică a acestuia și calificarea ca fiind nesortat.

Prin referința depusă la 10 iulie 2018, avocatul Constantin Brînza acționând în interesele Întreprinderii Individuale „Crîlev Maria” a menționat că recursul depus de Societatea pe Acțiuni „JLC” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 15 februarie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Recurentul a indicat că decizia motivată, a recepționat-o la 15 martie 2018. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 15 mai 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „JLC”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea pe Acțiuni „JLC”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Gafton Luiza

Dumitru Mardari

